

8 Φεβρουαρίου 2016

Η προσευχή δεν είναι συνταγή.....

/ Γενικά Θέματα

Η προσευχή δεν είναι συνταγή για καλιτσούνια ή μουστοκούλουρα, ώστε να πρέπει να την εκτελέσεις τέλεια και προσεκτικά για να πετύχει. Καταρχήν δεν προσεύχομαι για να πετύχω, μα για να κοινωνήσω με τον Θεό μου, με ένα κομμάτι του εαυτού μου, που δεν έχω ενεργοποιήσει και δεν ξέρω ότι διαθέτω.

Όταν λοιπόν ακούω ότι, πρέπει να προσεύχεσαι έτσι, τόσες φορές επί τόσες μέρες, με αυτό τον τρόπο και αυτή την ώρα, και το αποτέλεσμα θα είναι σίγουρο, αυτό που ζητάς θα γίνει, όχι γιατί ο Θεός γνωρίζει και θέλει, μα γιατί εκτέλεσες σωστά την συνταγή ως άλλος πνευματικός σεφ, τότε πραγματικά ναι, τρελαίνομαι...

Είναι δυνατόν η προσευχή, που είναι μια από τις ανώτερες μορφές εσωτερικής έκφρασης και δημιουργίας, ανώτερη μορφή τέχνης, ως έλεγε ο Γέροντας Σωφρόνιος του Έσσεξ «η προσευχή είναι ατελεύτητος δημιουργία, και ανωτέρα πάσης τέχνης ή επιστήμη..», εμπειρική σχέση με τον Θεό, να μετατρέπεται σε γυμναστικές επιδείξεις, χημικές ενώσεις, και συνταγογραφούμενες ευκαιρίες;

Δεν προσεύχομαι καλά και κακά, σωστά και λάθος, δεν ρωτάω ακούστηκε η προσευχή μου; τώρα θα γίνει αυτό που ζήτησα; Πόσο ακόμη να προσευχηθώ για να επιτευχθεί ο στόχος μου; Τώρα έπιασε η προσευχή που είπα; Έχει δύναμη με τον τρόπο που την έκανα;

Όλες αυτές οι ερωτήσεις και αγωνιώδης απορίες, είναι σεβαστές αλλά πολύ μακριά από αυτό που είναι η προσευχή.

Στην προσευχή καλλιεργούμε μια σχέση. Ενωνόμαστε με τον μυστήριο ζώντος

Θεού. Κοινωνούμε την αδυναμία μας και την αστοχία μας, με την πληρότητα Εκείνου. Ομολογούμε την ανεπάρκεια μας, και ζητάμε την αγάπη Του να αγκαλιάσει την αδύναμη φύση μας. Τον πόνο, τους καημούς και τα βάσανα μας, τα κάνουμε αιτία κουβέντας και κοινωνίας με τον Πατέρα μας.

Λέει ο Γέροντας Σωφρόνιος, «Να παρασταθεί κάποιος ενώπιον του Θεού δεν σημαίνει καθόλου να «σταθεί μπροστά στις εικόνες», αλλά να Τον αισθανθεί στο βάθος της συνειδήσεώς του ως Εκείνον που γεμίζει με την παρουσία Του τα πάντα. Να Τον ζήσει ως την αληθινή Πρωταρχική Πραγματικότητα από την οποία προέρχεται ο κόσμος στην τάξη της κατώτερης, δεύτερης δημιουργημένης κτιστής πραγματικότητας. Γι' αυτό μπορεί να είναι κατάλληλη η κάθε στάση στην οποία βρίσκεται το σώμα: είτε κατακλίνεται, είτε βαδίζει, είτε κάθεται, είτε στέκεται και τα παρόμοια. Αν ο νους και η καρδιά σου δοκιμάζουν προσευχητική διάθεση κατά την ανάγνωση της Αγίας Γραφής, τότε μένε σε αυτήν όσο δεν διακόπτεται η προσευχητική αυτή διάθεση. Ο κανόνας είναι ο εξής: Κάθε λόγος, κάθε θέση του σώματος, στα οποία ο νους και η καρδιά ενώνονται σε μια ζωή της μνήμης του Θεού, δεν πρέπει να αλλάζει, ωστόσο εξαντληθεί ο νους ή η καρδιά ή το σώμα..”..

π. λίβυος-Χαράλαμπος Παπαδόπουλος

Πηγή: plibyos.blogspot.gr